

عنوان مقاله:

واکاوی شاخص های توسعه اجتماعی ایران (رویکردی بر برنامه های توسعه)

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات اجتماعی ایران، دوره 10، شماره 2 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسنده:

سمیرا متقی - استادیار دانشگاه پیام نور گروه اقتصاد

خلاصه مقاله:

چندلایگی و چند وجهی بودن فرایند توسعه و نقش برنامه های کلان دولت ها در راستای تحقق آن، یکی از ضرورت های پرداخت به آن به ویژه در جوامع رو به توسعه است. توازن میان ابعاد کیفی و کمی توسعه، می تواند کارآمدی دولت در بخش های مختلف جامعه را تبیین کند و در مقابل، برجستگی یکی از ابعاد، سبب به حاشیه رفتن ابعاد دیگر توسعه و پیدایش تبعیض در جامعه می شود. با توجه به امنیت شاخص های توسعه، تحقیق حاضر با استفاده از شاخص های توسعه اجتماعی و با رویکردی توصیفی - تحلیلی به بررسی وضعیت عرصه های عمومی و رسمی اجتماعی در ایران طی برنامه های اول تا پنجم توسعه و در دوره زمانی ۱۳۶۸ تا ۱۳۹۴ پرداخته است. تبیین جامعه - شناختی برنامه های اول تا پنجم توسعه نشان داد که دولت و نهادهای رسمی حاکمیتی نقش عمده و انحصاری در سیاست گذاری و اجرای برنامه های توسعه دارند. به رسمیت شناخته نشدن عرصه های عمومی سبب شده است تا برنامه های توسعه در ایران از انعکاس همه واقعیت ها و لایه های چندگانه توسعه در کشور ناتوان باشد. شاخص های شکلی و صورت گرایانه به دلیل نگرش مکانیکی و تحکمی به جامعه در برنامه های توسعه مورد بررسی، موفقیت نسبی داشته اما در انعکاس و مدیریت ابعاد ارگانیکی و تفاهمی ناتوان بوده است. در میان برنامه های توسعه، در برنامه اول و سوم بیش از دیگر برنامه ها بر شاخص های غیرارگانیکی تاکید شده است.

کلمات کلیدی:

توسعه اجتماعی، برنامه های توسعه، سیاست گذاری، دولت، عرصه های عمومی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1636916>

